

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον διὰ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ὁδῶν ὁμηροῦς καὶ διὰ τοῦ Οἰκουμένηου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἡμερησίᾳ . . . . . δρ. 16.—	Ἡμερησίᾳ . . . . . δρ. 20.—
Ἔξαμηνος 8,50	Ἔξαμηνος 10,50
Τριμηνος 4,50	Τριμηνος 6,50
AMEPIKHΣ: Ἑτησίως, δολάρια 4	
Περίοδος Β'—Τόμος 28ος	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαγείον 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 45
 Φύλλα προσηυμένον ἑτὴν ἐπίσης λεπ. 40
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐλευθερίου δρ. 28 παρὰ τὸ Βασιλικόν
 Ἔτος 48ον.— Ἀριθ. 15

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5^{ον}. (Συνέχεια)

«Ἄν κάμουν ἔφοδο οἱ Πρώσοι, συλλογίσθηκε, θάρσῃσά το ταμπουρλό μου, θὰ τρέξω νάρκαζω κείνο τὸ ταυφεκι καὶ θὰ τοὺς βάλω κι' ἐγὼ στὸ κυνήγι μετ' τὴ λύγχη!»

Ψυσσοῦσε ἀέρας δυνατὸς κι' ἡ βροχὴ εἶχε ξαναρχίσαι. Ὁ Κελλερμάν ξαναπέρασε καὶ δευτέρη φορά ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ στρατοῦ του.

Οἱ ἴδιες πάλι ἀντήχησαν ζητωκραυγὰς καὶ τὰ συντάγματα τῆς πρώτης γραμμῆς προχώρησαν ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ ὄρους, πὰ νύκτωρομοῦσαν νὰ συγκρουσθοῦν μετ' τὸν ἐχθρό.

Ἀξάφνα, ὁλόκληρος ὁ πρωταίκιος στρατὸς ἐσταμάτησε.

Ὁ Μπρόνσδικ ἐπρόσταξε, γιατί δὲν τολμοῦσε πιά νὰ κάμῃ ἔφοδο καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ νίκη.

Τότε τὸ κανονίδι ἐξανάρχησε μετ' ἄβυσσά κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ἐδάσταξε ἀκόμα δύο ὥρες. Ὅπειτα ἤλθε τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας κι' ἀπλώθηκε γρήγορα κάτω ἀπ' τὸν συνεριῶσμένο οὐρανόν. Συγχρόνως ἡ βροχὴ δυναίμωσε.

Ἀλλὰ κανένας δὲν αἰσθανόταν τὸ κρύο κι' ὁ ἐνθουσιασμός ὁλοένα μεγάλωνε. Ἄν ὁ Κελλερμάν ἀκούγε τοὺς στρατιώτες, αὐτὸς τώρα θάκανε ἔφοδο ἐναντίον τῶν Πρώσων. Ἀλλὰ εἶχε τὴ φρόνησιν νὰ κλείσῃ ταυτιά του καὶ νὰ μὴν ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνον τὴ βέβαια πιά ἐπιτυχία.

Ἡ μάχη λίγο-λίγο ξεψυχοῦσε καὶ στίς ἔξη ἔπεσε ἡ τελευταία κανονὰ ἀπὸ τὸ βουνὸ Ἰθρόν, ποὺ τὸ εἶχαν οἱ αὐσάροι τοῦ Στεγγκέλ.

Οἱ Πρώσοι ὑποχρεώθηκαν νὰ καταλιθοῦν ἐκεῖ στὴ λάσπη, χωρὶς σιηνές, χωρὶς πρόφιμα, χωρὶς μανδύες. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας κι' ὁ δούκας Μπρόνσδικ ἐγκαταστάθηκαν στὸ χάνι τῆς Σελήνης, κι' αὐτὸ μισογκρεμισμένο. Μεγάλη ἀθυμία εἶχε κυριεύσει τὸν στρατὸ τῆς εἰσβολῆς.

Στίς ἑπτὰ, ἔφθασε ὁ Διμουριέ γιὰ νὰ συσσεφῇ μετ' τὸν Κελλερμάν, κι' ἐκλείσθηκαν οἱ δύο τοὺς στὴ μονάκριβη κάμρα

καὶ σὲ λίγο τὰ γαλλικὰ στρατεύματα ξεκινούσαν μετ' ἡσυχία καὶ μετ' τάξη, γιὰ νὰ περάσουν τὸ ποταμάκι.

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ Πρώσοι τοὺς βρήκαν μπροστά τοὺς ἀπειλητικούς, ὄχυρμένους θαυμάσια. Ποῦ νὰ τολμήσουν νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν! Καὶ στίς 30 τοῦ Σεπτέμβρη, ἄρχισε ἡ υποχώρησις. Ὡς τίς 14 τοῦ

«Ἡ Λιζούλα κοίταξε τὰ τρομαγμένα πουλιά...»

τοῦ μύλου. Ὅταν μπήκαν, εἶδαν ἕνα γροναδίστρο, καθισμένο στὸ μόνον σκαμνί, ποὺ ὑπῆρχε κει-μέσα.

— Πρέπει νὰ μὲς δώσῃς τὴ θέσιν σου, σύντροφε! τοῦ εἶπε ὁ Κελλερμάν.

Κι' ἐπειδὴ ὁ στρατιώτης δὲν ἀποκρίθηκε, ὁ στρατηγὸς τὸν ἐσπρωξ' ἐλαφρά. Ὁ γροναδίστρος ἔπεσε κάτω: ἦταν νεκρός.

Λίγο βάσταξε ἡ αὐσικεψὶ τῶν ἀρχηγῶν: Ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε νὰ πιάσουν ὄχυρότερη θέση, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ὄρους.

ἄλλου μηνός, οἱ Γάλλοι ξαναπῆραν τὸ Βερντέν, κι' ὕστερ' ἀπὸ ὀκτώ μέρες ὁ Κελλερμάν ἔμπαινε στὸ Λουγβύ.

Τὴν ἴδια μέρα, τὸ κανόνι, ἀπὸ τὰ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων, βροντοφωνοῦσε στὸ λαὸ τοῦ Παρισιῦ πὼς οὐτ' ἕνακι Πρώσος δὲν κατοῦσε πιά τὸ ἔδαφος τῆς Γαλλίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2^{ον}.

Πὼς ὁ Γιδίνης Καθιδικὸν γνωρίσθηκε μετ' τὸν στρατηγὸ Κλεμπε.

Ἄλλ' ἂν οἱ Πρώσοι, νικημένοι στὸ Βαλιμό, υποχώρησαν καὶ γύρισαν στὴ Γερμανία, δὲν θὰ κῆ πὼς ὅλος ὁ κίνδυνος εἶχε περασεῖ: οἱ Αὐστριακοὶ ἦταν ἀκόμα στὴ Γαλλία.

Εὐτυχῶς, ἡ Δίλλη ποὺ τὴν πολιορκούσαν, μπόρεσε νὰ βαστάξῃ κι' ἐστὶ δόθηκε κατὰς τοὺς στρατηγούς Λαμπουρντοναὶ καὶ Μπερνούβιλλ νὰ τρέξουν ἐκεῖ μετ' ἀρκετὰ στρατεύματα, ποὺ ἀνάγκασαν τοὺς

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΚΑΓΓΕΛΑΚΙ.

ΒΡΗΚΑ κόσμο, το πρωί έκεινο, μπροστά στη θυρίδα του Τηλεγραφείου, κι εστάθηκα παράμερα, ως ναρκιωστή λίγο και να πάρω σειρά, για να δώσω κι εγώ το τηλεγράφημά μου. Με είδε ο υπάλληλος, που μ' εγνώριζε, και μου έγνωσε να πλησιάσω, πρόθυμος ίσως να μου δώσει σειρά αυτός. "Αν κι ήταν πολύ ευγενικό το ελατήριο της προθυμίας του, — γιατί εγώ δεν είμαι ούτε πλουτοκράτης, ούτε βουλευτής, παρά ένας απλός συγγραφέας, ώστε οι άνθρωποι αυτοί που μπορεί να με ξέρουν και να με περιποιούνται, δεν το κάνουν βέβαια από κανένα συμφέρο, με καμμία υστεροβουλία, παρ' όλην άγνη εκτίμησή κι ευγνωμοσύνη; αυτός γιατί του δασκάλεσα τον γιό του με τη «Διάπλωση», ή άλλος γιατί σε μια σπάνια ώρα ευκαιρίας, μέσα στην κουρασμένη του ζωή, βρήκε κάποια σύχαριση διαβάλλοντας ένα μου βιβλίο, — εγώ, λέω, δε θέλησα να έπωφεληθώ. "Όλοι αυτοί που περίμεναν, στριμωγμένοι, τη σειρά τους, είχαν έλθει πρωύτερα από μένα. Δίκιο λοιπόν ήταν να τους περιμένω.

Αυτή η προτεραίο της του άλλου, αυτή η σειρά, είναι, για μένα, κάτι ιερό κι απαράβαστο. Μα μικρός μα μεγάλος, μα φτωχός μα πλούσιος, καθένας πηγαίνει με τη σειρά του κι ό άλλος όφείλει να του τή σεβαστή. "Ο σεβασμός αυτός, στον πολιτισμένο κόσμο, επιβάλλεται και με τη βία. Παντού, ε όλες τις θυρίδες, υπάρχουν κάποιο κ α γ γ ε λ ά κ ι. Σε Τράπεζες, σε Ταχυδρομεία, σε Τηλεγραφεία, σε Θεάτρα, όπου υπάρχει θυρίδα για τον κόσμο, το καγγελάκι αυτό δε λείπει. Είναι ό φραγμός, να πούμε; στην αυθαιρεσία. Από τη μια μεριά μπαίνουν, από την άλλη βγαίνουν. "Ο ένας πίσω απ' τον άλλο. Κι έτσι σχηματίζεται ή λεγόμενη ούρα.

Κάποτε, μπορεί κανείς να περιμένη κεί όλακαιρες ώρες, ως να έρθη ή σειρά του να φθάση στη θυρίδα. Κι αλλοίμονο ε εκείνον που θα τολμούσε να πάη κέρ μπροστά, σπρώχνοντας, παρμερίζοντας ή ε εκείνον που θάδινε, από πίσω, λεπτά ε ένακ πιό μπροστινό, για να του βγάλη, να πούμε, εστάθησε μαζί με το δικό του, (πράγμα που ε έμεις γίνεται καθεμέρα) ή στον υπάλληλο, που θάπαρνε το δικό μου τηλεγράφημα τη στιγμή που θάπρεπε να πάρη το δικό σου: θα του ριχόνταν όλοι, να τον φάνε θά φώναζαν το χωροφύλακα να τον πάρη μέσα θά επανάσταση.

“Ο ίδιος ό βασιλιάς, εκεί-πέρα, αν πήγαινε να δώσει ένα τηλεγράφημα, θα περίμενε να τελειώσουν οι προηγούμενοι. Γιατί εκεί είναι που εφαρμόζεται πιστά ή παροιμία: «Αν είσαι και παπᾶς, με την άράδα σου θα πᾶς»...

Νεοελληνική ή παροιμία κι όμως εδώ ες έμάς δεν εφαρμόζεται και τόσο... Νά, εκεί που περίμενα, έβλεπα πολλούς που επιχειρούσαν, και κάποτε κατόρθωναν, με πολλούς και διαφόρους τρόπους, να περνούν πιό μπροστά. "Ο ένας έκανε τον κ α μ π ῆ σ ο και με το ύφος του μόνο ανάγκησε τους άλλους να παρμερίζουν από ένστικτο (ένα είδος, να πούμε, ψυχολογικής βίας.) "Ο άλλος, δυνατός κι αυθάδης, έσπρωχνε. "Ο τρίτος, μικρός και πονηρός, γλιστρούσε. Γινόταν καυγαδάκια: «— Ε, κύριος! είναι ή σειρά μου! — "Όχι, είναι ή δική μου! — "Ήσυχία, ό κύριος έχει δικίο!» Είδα κι έναν, που προσπαθούσε ναπομαρνή, να βάλη πίσω του ένα μικρό ύπρηστη: «— Έσύ 'σαι, παιδί, τού έλεγε, έχεις καιρό να περιμένης, άσε να δώσω πρώτα εγώ, που είμαι βιαστικός.— Μα κι εγώ είμαι, απαντούσε ό μικρός, αν άργήσω, θά φάω ξύλο από τον άφεντικό μου, τού λόγου σου όμως αν άργήσης, δεν θά σε δειρή κανένας!» "Οι μιλούσε πολύ σωστά ό μικρός! "Οι δυστυχισμένοι αυτοί υπηρέτακοι είναι πάντα πιό βιαστικοί από πολλούς μεγάλους χασομέρηδες. Κι άλλο να φάη κανείς ξύλο, αν άργήση, κι άλλο να χασή ένα τέταρτο από τον περιπάτο του στον ήλιο ή τη φλυαρία του στο καφεντί.

Αλλά δεν είναι δυνατό να εξετάζονται όλ' αυτά μπροστά στις θυρίδες και να γίνεται δικαστήριο έπιτόπου, για ναπομαρνή; Γι' αυτό βλέπουν το καγγελάκι εκείνο, που όρίζει τη σειρά του καθενός με την προτεραιότητα και που το σέβονται όλοι. Εκεί-πέρα έννοϋ, στους ευτυχισμένους τόπους, όπου κάθε άνθρωπος έχει τέλεια συνείδηση, όχι μόνο τών δικαιωμάτων του, αλλά και τών καθηόντων του, και πρώτο καθήκον απ' όλα θεωρεί να σέβεται το δικαίωμα τοϋ άλλου, και τοϋ πιό αδύνατου, και τοϋ πιό μικρού. Γιατί μόνο έτσι μπορούν οι άνθρωποι να ζούν άρμονικά, ειρηνικά, αδελφικά κι ευτυχισμένα σε μια κοινωνία σά σε μια οικογένεια. Αλλιούτικα θάπρεπε να παίρνη καθένας το τουφέκι του και να τραβᾶ για τα βουνά...

Αλλά ες έμάς, δυστυχώς, αυτή ή «τέλεια συνείδηση» λείπει. Έτσι λείπει και το καγγελάκι, εν' από τα σύμβολα της. Κι όποιος θέλει, — φτάνει να μορφή, — καταπατεί μια χαρά κάθε δικαίωμα. Και να, καθώς στεκόμουν εκεί και περίμενα, βλέποντας και συλλογιζόμενος αυτά που σᾶς είπα, — βλέπω κι έναν άνθρωπο, ένα μάγκλαρο, τέλειο Ρωσικό, να μπαίνει όρμητικά και να προσπαθή, σπρώχνοντας, να παρμερίση όλον εκείνο τον κόσμο, για να πάη μπροστά τοϋ λόγου του!... Πολλοί υποχώρησαν στην όρμη του, — γιατί έχουμε κι' αυτό το κακό: υποχωρούμε εύκολα σ' εκείνους που καταπατούν τα δικαιώματά μας, έως γιατί ες άλλη περίσταση θα καταπατούσαμε και μες τα δικά τους, — μερικοί όμως διαμαρτυρήθηκαν και κάποιος τοϋ φώναζε ζωηρά:

— "Ε, σταθήτε!.. Με τη σειρά σας θα πάτε!.. Γαϊδούρια είμαστε μες, που περιμένουμε τόσην ώρα;

— Δεν ξέρω τι είσατε σᾶς, τοϋ αποκρίθηκε ό Ρωσικός, σπρώχνοντας ακόμα, μα εγώ δεν είμαι γαϊδούρι και δεν τρώω άχρα!.. Τι το κάναμε δᾶ; Ρωσσία; Μόνο στη Ρωσσία, που ήμουνα, έβλεπα τους χαχόλους να σχηματίζουν ούρα. Μα εμείς δεν τα ξέρουμε αυτά! Νά, όποιος τύχη, όποιος προφτάση, όποιος μπορέση!..

Και μιλούσας έτσι, δυνατά και θαρρετά, έσπρώχνε ως που έφθασε μπροστά στη θυρίδα. Με το έτοι θέλω!

Περίττο να σᾶς πῶ τώρα τι απέγινε. Σᾶς διηγήθηκα το έπεισόδιο, μόνο για να ιδήτε τη ρωμέικη αντίληψη: Η τάση, λείε, ή παιθαρχία, είναι για τους χαχόλους, για τους κουτούς. Εμείς είμαστε ε ξ υ π ν ο ι και πρέπει να κάνουμε ό, τι θέλουμε. «"Όποιος προφτάση». Δηλαδή το δικίο του ίσχυροτέρου.

Ας ελπίζουμε όμως πως ή αντίληψη αυτή όλοένα παλινούει και πως ή καινούργια γενεά θά βγῆ στην κοινωνία με άλλη, πολύ διαφορετική...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοϋ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Οι γυναίκες έφυγαν κι έμειναν μόνο οι άντρες. Ήταν καιρός, γιατί ή βροχή άρχισε να πέφτη με χοντρό χαλάλι.

Με πολύν κόπο, ό Χάρρι Γκούλδ κι' οι σύντροφοί του κατόρθωναν να στεκούνται κοντά στη βάρκα, που δεν ήθελαν να την εγκαταλείψουν. Τάγρια κύματα έσάρωναν τώρα όλη την άπρογιαλία.

“Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. Κάθε φορά που κτυπούσε κανένα κύμα τη βάρκα, την άρπαζαν όλοι από τα πλευρά της και την κρατούσαν μ' όλη τους τη δύναμη.

Αλλά σε λίγο ή θύελλα θέραιψε. Από είκοσι μερίς άστραγκτε πλατεία. Κεραυνοί κτυπούσαν τη βραχοσειρά κι άκουγες τα συντρίμια να πέφτουν άπάνω στα φύκια.

Και να, ένα κύμα γιγάντιο, είκοσιπέντε τουλάχιστο μέτρα ψηλό, όρμη στήν άμμουδιά σά σφούνας.

“Ο Χάρρι Γκούλδ κι' οι σύντροφοί του αναποδογυρίζονται κι έπειτα σπρώχνονται ως τα φύκια, στα πόδια της βραχοσειράς. Είναι θαύμα πως το φοβερό αυτό κύμα δεν τους παρασύρει, όταν γυρίση στη θάλασσα!

Αλλ' αν εσώθησαν οι άνθρωποι, το κακό που φοβόνταν τόσο, είχε γίνει. Η βάρκα ξεκόλλησε, παρασύρθηκε, τινάχθηκε ως τους βράχους τοϋ άκρωτηριού, συντρίφθηκε άπάνω τους, και τα κομμάτια της, αφού στάθηκαν μια στιγμή στους άφρους της δίνης, χάθηκαν πίσω από το βουνάλακι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Δειή θέση! — "Η Τζέννυ όμως κι' ό Φρίε δεν χάνουν καθ' έλπίδα. — Προσπάθεια γ' αναγνώριση της άνατολικής άκτής. — "Ο άλματρός τοϋ "Αναμμένου Βαχου. — Το τέλος τοϋ χρόνου.

Και τώρα; Πώς θάφευγαν από το ξερωνήσι εκείνο, πως θα γύριζαν στους δικούς τους;

Στη μεγάλη συμφορά, μόνο ό Τζών Μπλόκ βρήκ' ένα λόγο παρηγορίας: — "Ας είναι, είπε, πάλι καλά! Για φαταστήτε να μᾶς εύρισκε αυτή ή τρικυμία στη μέση τοϋ "Ωκεανού! Θά βούλιαζε ή βάρκα μας μα μαζί της κι' εμείς!

Σ' αυτό ό Φρίε δεν αποκρίθηκε τίποτα. Και με τη ραγδαία βροχή γύρισε στη σπηλιά, όπου περίμεναν οι γυναίκες. Εύτυχώς ή σπηλιά, που ήταν στη γωνία τοϋ άκρωτηριού, δεν είχε πλημμυρίσει.

Κατά τα μεσάνυχτα, όταν έπαψε πιά ό κατακλυσμός, ό ναύκληρος έβγαλε από ένα κοίλωμα τών βράχων ξερά φύκια και τάνηψε στην είσοδο της σπηλιάς. Στη φωτιά αυτή στéγνωσαν γρήγορα τα ρούχα, που ήταν μούσκεμα από τη βροχή και τα κύματα.

“Η τρικυμία βίαταζε όλη τη νύκτα. Άνεμος, άστραγκές, βροντές, κεραυνοί. Το πρωί, όταν οι άνδρες βγήκαν από τη σπηλιά, βρήκαν την άπρογιαλία σπαρμένη από συντρίμια βράχων. Η βραχοσειρά όμως δεν είχε σχισθή, δεν είχε ανοίξει πουθενά, ώστε να μπορέσουν να σκαφαλώσουν στην κορφή.

Από τη βάρκα δεν έμειναν, προσφυλαγμένα στη σπηλιά, παρά το κατάρτι, το μεγάλο πανί, ό φλόκος, τα σχοινία, το τιμόνι, ή άγκυρά με την αλυσίδα της, οι σαβίδες τών πάγκων και τα βαρέλια τοϋ νερού. Απ' αυτά όλα, πολλά ήταν μισοσπασμένα. Μα και γερά να ήταν, τί θα τάνεσαν τώρα χωρίς βάρκα;

— "Γι' δυστυχία! είπε ό Φρίε. "Αν δεν είχαμε τουλάχιστο τις γυναίκες... τρεις γυναίκες κι' ένα παιδί!.. Τι θάπορηνόν μες σε μια σπηλιά;

“Ο Φραγκίσκος, μ' όλη του την πίστη στο Θεό, αυτή τη φορά σιωπούσε, μὴν ξεροντας τί να πῆ... Και περίλυπος, ακολούθησε τον Τζών Μπλόκ, που πήγαινε να ιδῆ αν ύπηρχαν ακόμα κίνα χελώνας.

“Ο πλοίαρχος Γκούλδ, ό Φρίε κι' ό Τζέιμς τονύριξαν στ' άπρογιαλία, ενώ ή

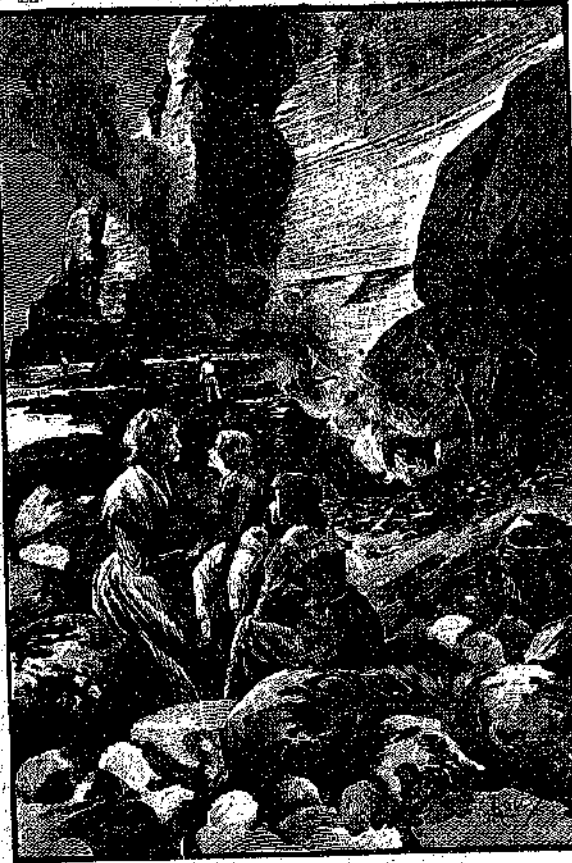
Τζέννυ, ή Ντόλλ κι' ή Σουζάννα, με θλιμμένη καρδιά, έκαναν τις συνειθισμένες εργασίες. "Ο μικρός Μπόμπης, άδιάφορος, έπαίζε στην άμμουδιά. Κι' αφού συγύρισαν το σπίτι, — αν ήταν σπίτι αυτό που είχαν τώρα, — οι τρεις γυναίκες έκάθησαν να μιλήσουν.

— Τι θά γίνουμε!.. είπε πρώτη ή Σουζάννα.

— Αδύνατο πιά να φύγουμε! έπρόθεσε ή Ντόλλ. Κι' έρχεται χειμώνας... — Πρέπει να κάνουμε υπομονή και να χυμῆ θάρρος! είπε ή Τζέννυ.

— Σ' αυτή τη θέση... πως μπορούμε; είπε ή Σουζάννα.

— Και όμως, αυτό είναι το χρέος μας! "Οι άντρες μας θά υπερφέρουν πολύ περισ-

“Η Τζέννυ τον εκάθισε στα γόνατά της...” (Σελ. 117, στ. γ')

ότερο, όταν θα μᾶς βλέπουν να κλαίμε... — Έσύ, Τζέννυ, είσαι δυνατή, είπε ή Ντόλλ. Μπορείς νάντεχγες σε κάθε δοκιμασία. Εμείς όμως... — Ναι, μα μὴν ξεχνάτε πως ό πλοίαρχος Γκούλδ κι' οι γενναίοι του σύντροφοί θα κάμουν ό, τι μπορέσουν για να μᾶς σώσουν! — Και τί θά μπορέσουν να κάνουν; — Δεν ξέρω, Σουζάννα, μα θά το κατορθώσουν. Φθάνει μόνο να μὴν τους έμπορνώσουν μες με τη λιποψυχία μας. — Παιδί μου... παιδί μου... φηθύρις ή Σουζάννα με δακρυμένα μάτια.

Κι' ό μικρός Μπόμπης, που γύρισε κεινη τη στιγμή κι' είδε τη μητέρα του να κλαίη, γούρλωσε τα μάτια του από την έκπληξη.

“Η Τζέννυ τότε τον τραβῆξε κοντά της και τον εκάθισε στα γόνατά της.

— Δεν είναι τίποτα, χρυσό μου, τοϋ είπε. “Η μαμά σου, ανησυχῆσε που σε φώναζε και δεν της άποκριθήκες. Ήσουν μακριά;.. "Επαίξες; — Ναι, αποκρίθηκε ό μικρός με την βαρκούλα που μού έκαμε ό κύριος Μπλόκ. Θέλω όμως να της βάλω και πανάκι... Στην άμμουδιά είναι λάκκοι γεμάτοι νερό και ες αυτός μπορεί να πλην ή βαρκούλα μου... "Η θεία Ντόλλ μού υποσχέθηκε να μού κἀνῆ ένα πανάκι... — Ναι, Μπόμπη μου... θα σου το κάνω σήμερα, είπε ή Ντόλλ.

— Τότε να μού κἀνῆς δυό, αποκρίθηκε ό Μπόμπης. Δυό δεν είχε κι' ή βάρκα που μᾶς έφερε δᾶ; — "Ναι, να; είπε ή Τζέννυ. “Η θεία Ντόλλ θά σου κἀνῆ το μεγάλο πανί, κι' εγώ το φλόκο.

— "Α, ωρατά! φώναζε ό Μπόμπης, κτυπώντας τα χεράκια του. Μα ποῦ είναι ή βάρκα μας; Δεν την βλέπω σήμερα.

— Πήγε στο φάρεμα... θα γυρίση με φάρμα... Τι σε μέλει όμως; Έσύ δεν έχεις τη δική σου; — Μα με τη δική μου δεν ταξιδεύει κανένας! Πρέπει να χυμῆ βία που να μᾶς χωρή όλους.

— Καλά, καλά... Πήγαινε τώρα να παίξης... Μα μὴν άπομαρνήθης πολύ! — "Όχι, όχι... εδῶ κοντά, κυρία Τζέννυ.

Κι' ό μικρός, αφού φίλησε τη μητέρα του, έφυγε χοροπηδώντας.

— Το θέλει ό Θεός να μὴ σωθῆ αυτό το παιδί; είπε τότε ή Τζέννυ. "Όχι, αδύνατο, θά το σώση. Κι' ή σωτηρία του θά είναι κι' ή δική μας... Μὴν κλαίτε, μὴν άπελπίζεστε. Έχετε πεποίθηση στο Θεό, σάν και μένα.

Έτσι μιλούσε ή Τζέννυ. Κι' αυτά που έλεγε, έβγαίνουν από τη δυνατή ψυχή της, που δεν εγνώριζε απελπισία. Ένα πλοίο, όποιοδήποτε, μπορούσε να περάση και να τους πάρη, πριν τους βρῆ ό χειμώνας σ' εκείνη την άκτή. Δεν ήταν αδύνατο πράγμα! Μα κι' αὐτῆ να μὴ συνέβαινε, κι' ό χειμώνας να έρχόταν πριν από το πλοίο, θάπαρταν τα μέτρα τους για να ξεχειμωνιάσουν εκεί. Στέγη, τροφή, καύσιμη ύλη, είχαν. Μπορούσαν να ελπίζουν πως δεν θά πέθαιναν τουλάχιστο Κ' έσο ζῆ κανείς...

“Ωστόσο, ό Τζών Μπλόκ κι' ό Φραγκίσκος γύρισαν από την έκδρομή τους φορτωμένοι χελώνες. ("Επεται συνέχεια)

τος λέει, ότι έδωκε πολλούς, που ενώ ένομιζε πως ήταν πρώτο, πάλι οδύνη είδε από τους εχθρούς, στοχαζόμενος... Αλλά κι αν αυτοί που άφησε, πόσοι να είναι άρα γα οι...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνωθεύσαι, άν δεν συνδέσεται υπό του δικαιώματος, δρ. 2. Τό εγκριόμενα ή άνωθεύσιμα έρχονται μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1921. Όσα συνδεύονται άπό Α άνήκουν ες άγόμενα, και όσα άπό Κ ες κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Κερκυραίο Διαβολάκι ά. (ΜΑ). Όλυμπιώτισσα, κ. (ΑΧ). Μελάρα, κ. Νέδον, ά. (ΒΣ). Αμάρτος, ά. (ΘΣ). Εδελότης τού Έγγάτου, ά. (ΚΚ). Σίλρος Αλυπτιώτης, ά. (Γ). Χωροσαγή, κ. (Γ). Υπερήφανος Έλλην, ά. (ΓΘ). Ιωάννα Α΄ Άρα, κ. (ΑΝ). Μάσια, ά. (ΠΠ).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Μυρτιά, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 τό πολλή προσπάθεια λεπ. 50. Διά τόσους περιλήθον λεπτά 10 ή 15 λεπ.

Μ. Μ. έπιθυμούν νάναλλάξουν: 6. Ίδαμιός με Σαυθ. Έλληνοπούλων, Έκαστον ντό Τυμύβ. — ή Φούλα με Φούτον, Ηλέκτρα, Ήραν, Νέλιον, Καταίν. — ή Ροδοδάκτυλος Αγοόλα με Κλεφτόπουλο τού 21, Νύμφην τού Δάσους, Δροσοσταλίδα. — ή Έλειδοπόρα με Φυγήν της Λέσβου, Μαγαρένη Νεώτη, Ίδαμιός. — ή Χαρά με Μελλοθάλασσιν, Άγγελον της Νίκης, Άγγελον Έθελής, Έκλειδοπόρα, Λυγαριάν, Απειραντή Γαλήνη, Μειδίωμα της Νίκης, — ή Κόρη τού Αιδέρος με Συρματό δε Μπαζοτέραν, Πεταχτή Κοικιλία, Άγαθόν Διαβολόν. — τό Πεντακόπιο Διαβολάκι με Χανουμάκι, Άραπάκι, Αλιφρούστριαν.

Έ Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Θύελλαν (καί τό γράμμα σου άραιέται και οι φωτογραφίες ευχαριστώ πάρα πολύ). Γαλανό Έλληνοπούλιό (δέν χρειάζεται αιτιολογία.) Ο.Ο.Ο. (στέλε την διεύθυνσή σου στον κ. Ξ. καί θά κάμη ότι μπορεί.) Σόλογοι «Ο χέσμος της Διαπλάσεως» (πολύ άριστό τό Καταστατικό καί καλύτερα πού τό τυπούσατε, άπό Έγκατε λεπτά άτίλει.) 25ην Μαρτίου (μήν άναρχής. θά ληφθούν ύπ όθει.) Κλεφτόπούλο τού 21 (καί τού δικού σας Συλλόγου τό Καταστατικό πολύ καλό μακάρο, παιδιά μου, νά εργασήτε και νά με βοηθήσετε στο έργο μου.) Φούλαν (καί). Άρσάαν Σ. Α. (χαίρω πολύ για την γιωρεμία κί ευχαριστώ για όσα γράφεις πάρα και ψευδώνυμο, αν ήλθε νά έχουμε άλληλογραφία.) Βεν. Η. Σαρ. (έλαβα, ευχαριστώ είδες πού ψευδώνυμο σου έδιάλεξα.) Άθυσόστομον Ηχώ (άπό τώρα νά τάλλαξής; άκομα δέν τό πήρες! άφη-

σε, ός νά τό μάθουν όλοι, έχει καιρό.) Β. Παγκ. (δέν δημοσίευα έργα έμή τών τακτικών συνερχάτων μου.) Ίδαμιόν (Βιόλια έστειλε ευχαριστώ πολύ για τό έξοπάθωμα.) Μαρίνη Ζ. (με πολλή μου χαρά έλαβα γράμμα σου ύστερ από τήσόν καί τό έστειλα στη διάθεσή σου τό υπόλοιπο δρ. 1,50.) Πολύμηνα Ζιλά (έστειλε ά. άπό που ρωτάς, τό λέει ό Όδηγός.) Στραγγιμόν τού Δάσους. (βέβαια επιτρέπεται κάλε επίστωλή πρός διαθείσασιν πρέπει νά έχη μέσα 30 λεπτιών γραμματοσήμων.) Νύμφη τού Κιθαρώδω (αυτο σου διάλεξα ό έργονα καί για τη. Καντονέτια καίρω πάρα πολύ πού άποράσεις νά μου γράφής.) Νεραίδα τού Έθρίπου, Έθρινη Ένώτεια κλπ. κλπ.

Γ. Α. Μεγ., Κυρ. Ε. Φ., Μάγνη Αντρώτη, Οδώνον Όθλον (ευχαριστώ πολύ για τό έξοπάθωμα.) Μαντίσον τών Δελφών, Λαγάναν, Ξύλον Άσπείλητον (έλαβα, ευχαριστώ.) Δημ. Σ. Κόκ., Γέφτισσαν, Βασ. Ξπ. (έστειλε).

Είς όσα έπιστολά έλαβα μετά την 8 Μαρτίου θάπαντήσω εις τό προσέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 16άου Διαπλάσεως άνωθεν Μαρτίου - Μαίρου ΑΙ 16. όσες δεκται μέχρι της 15ης Μαίτου άλλά και έρχον της ποδοθεσίας ταύτης έφ όσον δέν τά έχον άκόμη δημοσιεύση όσα και τών προηγουμένων φύλλαδών].

220. Α. γοσταικτικός, Συλλαβώ-γυρος. "Αν εις ένώσης σύνδεσμο με άριθμητικό, Άρμόσις σχηματίζεται Πανύψηλο βουνό, Έστάλη υπό της Περούνης 221. Τονόγυρος "Όπως είμαι άν μάθης, Είμ' επίρρημα κοινό "Αν τόν τόνο μου κινήσης, Άποκτός σγαλί χανυρό, Έστάλη υπό τού Ήρώτινος 222. Μεταγραμματισμός Της Γαλλίας ποταμό Μέο' στο Κόγγο θάπαντήσης, "Αν τού γράφης ένα νύ Και τό λάμδα του τού σόσης, Έστάλη υπό τού Άτρου.Θαλασοπομάχου 223. Αναγραμματισμός Σε πύλη κάποια Βαλκανική Δόνηση γίνεται σεισμική Κί' από την πόλη τη χαλασκάνη, Όμορφο έδο βλέπω νά βγαίνη, Έστάλη υπό τού Αικλάνου

224. Δένικμα. Τού όλου μόνο μέλος Τό όλον μου θηλώνη, Άλλά τό ήμισό μου Τό όλον φανερώνη, Έστάλη υπό τού Μεσημβρη. Άστέρως 225. Γωνία.

† **** = Θηρίον
*†*** = Άγαλαμοποπίος
† = Νήσοσ τού Αίγαίου
*†*** = Πόλις της Έλλάδος
† **** = Άπόστωλος

Οι σταυροί καθέτως άρχαία περίφημοσ πόλις. Έστάλη υπό Έσωνθίας Τασπαλήρα 226-228. Δογοπαίγνια

1.—Πόια άρχαία πόλις είναι χρονική διαίρεσις;

2.—Πόια σημερινή πόλις είναι μικρόν σπλάγχμον;
3.—Καί ποία καίεται στο θέατρον; Έστάλη υπό Βεν. Η. Σαρόβα 229-233. Μαγικόν Γεόμμη Τή προσήλη ενός γράμματος, πάντοτε τού αυτού, εις έκάστην τών κάτωθε λέξεων, νά σχηματίζου ένεν αναγραμματισμύ έλλαι τόσαι λέξις: άθος, άρώ, λευκός, παρά, παύς. Έστάλη υπό της Στρίωνλας 234. Φωνητόόλιμον

κ - φ ρ χ - κ - μ ρ - τ Έστάλη υπό τού Ψερασά. τού Σουλίου 235. Γυφός

μέλι ΜΡΤ μέλι μέλι μέλι Έστάλη υπό τού Σερ Ραβενγία

Διά τούς Γαλλομαθείς 236-238. Devinettes 1.—Quel est le fruit que l'on trouve au bord des rivieres poissonneuses?

2.—Quel est le chiten qui est indispensable a la chasse, mais qui n'aboie jamais?
3.—Quel est le marin qui est fait de savon?

Έστάλη υπό τού Άερεως 239. Μεσοειχίς

Τά μεσαία γράμματα τών κάτωθε λέξεων, εις την Γαλλικήν, άποτελου τών Αιωνίων. 1. Πλήρης. 2. Δραστήριος. 3. Ζώθος. 4. Όριόν. 5. Χορός. 6. Σχηνή. 7. Άλλοιμονον. Έστάλη υπό τού Όνειρον της Κύκρου

ΛΥΣΕΙΣ τών Πνευμ. Άσκήσ. τού φύλλου 1.

1. Αεωνίδας (Αέων, Ίδας)—2. Φάοισ (φά, ούστ)—3. Ερωμένη - Ρωμή —4. Τούδας - Βούδας.—5. Άλφειός - έλαφος.

6. Ρ Ο Σ Ι Σ Ω Ν Ρ Ο Ρ Κ Ω Κ Υ Ε Ο Ω Ν Η Ι Η Υ Α Ο Ω Ν Μ Ω Ρ Ο Σ Ο Ω Ν Σ

7. ΣΕΡΒΙΑ (Έρβα, Ρεα, Βίλα, Ίσι, Άσέβια.) —8-12. Διά τού ΚΑ: Κίλιαν, κίλάδος, κίλας, κίλη, κίσις.—13. Χαρά στο γέρο που άγρυνά, στο νέο που κοιμάται. — 14. Η Έλλάς επί 400 έτη ήτο υπό δουλείων (Η Έλλάς—επί 400—έτη ήτο υπό δουλείων—έν.)—15. PARIS (Pousser, Aimer, Raison, Immortel, Sud.)—16-17. 1. La jeunesse est le printemps de la vie, 2. Chaque prend son plaisir ou il le trouve.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταί παρακαλουνται νά δηλώνουν άμέσως την νέαν των διαίθησιν εις τό Γραφειον μας, άποστέλλοντας και 1 δραχμήν διά την έκτόπισιν της νέας ταυίας. Άλλως δέν εθύνόμεθα διά την απόλειαν τών φυλλαδίων των.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ Της Α Περίόδου (1879—1898) άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους άπόχουον άκόμη μόνον οι έξής διετιά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, και 21ος. Έκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικώς δε άποστέλλόμενος δραχ. 5,30 δια τό Έσωτερικόν και δε. 5,60 δια τό Έξωτερικόν.

Της Β Περίόδου (1894—1920) άπόχουον όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 24 έν όλω.—Έκαστος τόμος άρχαίος δε. 18 και ραμμένος δε. 18. Ταχυδρομικί τέλη έκαστου τόμου προσθετα εις τας άνω τιμίας: Διά τό Έσωτερικόν λεπτά 50 ό άρχαίος και δε. 1,50 ό ραμμένος, δια δε τό Έξωτερικόν δε. 1,50 είτε άρχαίος είτε ραμμένος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολλή λέξις με άπλά στοιχεία δε. 2 (ό έλάχιστος 3ος.) Πέραν τών 10 λέξ. 20 λεπτή λέξις, με στοιχεία δε στοιχεία λεπ. 20 καί με κεφαλαία λεπ. 40 Ό χωριστός στίχος δε: 1. [ΚΑ.—96]

Αλληλογραφία και ανταλλάσσο ε. ρ. με άπασάνας.—Ίλιάς Γκαμβρόλλος, ρ. Γ. Αθήνα.

Συρματό δε. Μπαζοτέραν, ευχαριστώ πρός τό παρόν άδυνατώ.

Σεντιμενη Κορραταπούλα [ΚΑ.—98]

Τριαντάφυλλο τ' Άπρίλη, Τί ελλέ Παλάτος, αν μπορείτε στείλετε πρώτοι γράμματα.— Νύμφη τού Δάσους [ΚΑ.—99]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "Η ΡΩΜΗ"

Πρόεδρος: Άριστ. Αντιπρόεδρος: Γεωργίου, Γραμματείς: Έθελότης τού Ένταίου, Ταμίας: Κενέζας, Μέλη: Άνθρωπήμοσος Γοβρίλας, Ρουμιλιάνης, Μικρομέγας κη. Συνδρομή έτησια λεπ. 80. Γράφατε: Κ. Κολοκοτρώνην, Όμήρου 17, Ένταίθα. [ΚΑ.—100]

ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. ΡΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΓΙΑΓΟΝΙΣΜΟΥ

Α Γράφατε πολλοί άλλα άνεχνα. Α ΒΡΑΒΕΙΟ: ΔΗΜ. ΚΟΥΛΑΣ (Ίσοτιμος: Κλεφτόπουλο τού 21) Α ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Κορραταπούλο. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΤΟΣ ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ [ΚΑ.—101]

Συρματίς, Συρματίς, ποία είμαι; Ροδοδάκτυλη Αγοόλα [ΚΑ.—102]

Συγαδέλφοσ «ΦΟΙΝΙΚΙΑ» δέχομαι έκιστολάς και καρτ-ποστάλ. Γαλανό Έλληνοπούλο [ΚΑ.—103]

Ιδούθη έν Ναυπλίω σύλλογος με την έπωνυμίαν «Ναυπολέων». Έγγραφήτε άντιπροσωποί, ζητούντες καταστασών άντι 30 λεπτιών Άπυθινούθητε. Μελοσπιήν, Ναύπλιον. Πρόεδρος: Ναυπλιανός Ασής, Αντιπρόεδρος: Ναυπλιανή Άδρα, Ταμίας: Έρωίς της Έλλάδος. [ΚΑ.—104]

Αναλλάσσο καρτ-ποστάλ με τό Διαπλασάπουλα. Έλπίδα Φωτεροϋ, Μανδάμαδων-Μυτιλήνη.